

Margreta drotning:

Sangurin hjá Finni Fríða rørði meg

DANJAL AV RANA

Hennara hátign, Margreta, drotning, nýtti høvið at takka Finni Fríða Sigmundarson Olsen fyri vakra sangin, hann sang fyri sær, tá hon vitjaði Sambýlið í Hvalba.

– Tað var rørandi, at hann vildi syngja fyri mær, og hendan serliga føroyska úttalan av donskum hevur sína sjarmu. Gøtudanskt er nakað serligt, og ein má hava oyruni klár, um ein skal skilja, hvat sagt verður. Tað sama var galdandi á Sandi, tá hasir fyra Kingo-sangararnir sungu fyri mær, segði Margreta, drotning.

Á tíðindafundinum, sum var seinasti partur av almennu vitjanini hjá Margretu, drotning, á hesum sinni, nýtti hon enn einaferð høvi at tosa um, hvussu nógv føroyska samfelagið er broytt. Hon var sjálv fyrstu ferð í Føroyum í 1959, sum 19 ára gomul.

Í røðu síni í Norðurlanda-húsinum segði hon, at moderniseringin var heilt týðilig, og í gjár visti hon á, at menningin eisini sæst aftur í føroyska matinum.

– Tað sæst, at føroyingar ikki einans nýta føroyskar rávørur í størri mun enn áður, men eisini hagraiða matin á gamla føroyska

mátan. Síðani verður hann borðreiddur á ein meiri altjóða hátt. Mær hevur dámað tað mesta av tí, sum mær er borðreitt, segði Margreta, drotning.

– Eg vænti ikki, at tað gongur long tíð, áðrenn krúnprinsparið kemur hendan vegin. So fáa vit at síggja, hvussu nógv av børnum teirra, tey hava høvi at taka við sær.

Eg minnst, hvussu stuttligt tað var hjá mínum synum, tá teir vóru her sum níggju og tíggju ára gamlir, segði hennara hátign.

Størsta uppliving á hesi ferðini

er, at hon veruliga hevur sæð Sandoynna fyri fyrstu ferð.

– Eg havi altíð hildið, at Sandoyggin er heilt fløt. Skýggini og mjørkin hava altíð hingið langt oman í fjøllunum, so tað var fantastiskt at síggja hana í sólskinum í gjár, segði hon.

Hennara hátign heldur tó, at tað er væl møguligt, at danir hava tørvi á størri kunnleika um føroysk og grønlenskt viðurskipti.

– Tað kann væl vera, at donsk skúlabørn skuldi fingið størri lærdóm um viðurskiptini her í útnorðri, so at tey skilja, at Føroyar og Grønland ikki einans eru sum onkrir býir í Jyllandi, men at talan er um fólk við egnum samleika, egnari søgu, egnum andlitið og egnum máli, segði Margreta, drotning.

Hendan vitjanin er hennara fjúrtanda, men hennara hátign vónar sjálv, at hetta ikki var hennara seinasta.

– Eg vóni, at eg fá mong høvi at vitja aftur í Føroyum, og vónandi gongur ikki ov long tíð, áðrenn eg eri aftur her, segði Margreta, drotning.

DANJAL@SOSIALURIN.FO

Hennara hátign á Sandi

